

לימוד- לתת אמון, להאמין – פרשת וירא

כל הוגי הדעות היהודיים עסקו בעקידת יצחק, וכל אחד מהם הסביר אותה בצורה שונה. עם זאת, כולם הסכימו כי עקידת יצחק היא "מאורע גדול אשר נהיה ליסוד העלייה הרוחנית של כל האנושות כולה" (עולת ראייה עמ' פד), ומסיבה זו אנו מזכירים אותה בכל מהלך חיינו: בברית המילה, בכל יום בתפילה ובתפילות הימים הנוראים.

הראייה קוק הסביר את עקדת יצחק כשיא של "הגברת הרגשות היותר עדינים, והתכללותם באור אהבה המרוממה והעדינה לאין סוף, אהבת ה' הבהירה כביטול טיפה אחת בים" (שמונה קבצים, קובץ ה' פיסקה צה). כלומר: עקדת יצחק היא סמל לכך שהאדם צריך לקחת את כל רגשותיו, ואפילו את הרגשות הבסיסיים והברורים ביותר, ולבטל אותם מפני רצונו של הקב"ה. גם את האהבה הברורה והפשוטה שהאדם אוהב את בנו - עליו להקריב לקב"ה, אם הקב"ה רוצה בכך.

יתר על כן: הראייה מסביר שאברהם אבינו לא הקריב את רגשותיו מתוך תחושת מחוייבות או פחד, אלא באהבה גמורה ומתוך שמחה, ללא שום עצבות או ספקות. כדי לבאר זאת, הוא מתאר את שנתו של אברהם אבינו בערב שלפני העקידה: "מנוחת הנפש של הנשמה הקדושה, של האב הקדוש איתן האזרחי, לא נשבתה. שנתו לא נהיתה עליו מתוך הידיעה הברורה הבאה לו בדבר ה', ושום רגש של כהות של רישול ושל דיכאון לא נתערב בהמית נפשו המטוהרה. שנת ישרים במנוחה ועליזת קודש" (עולת ראייה עמ' פו).

יכולתו של אברהם לישון שנת ישרים בערב שלפני הקרבת בנו לקב"ה ודאי שלא נבעה מחוסר אהבה לבנו. אברהם חי בתודעה מתמדת שצו ה' אינו פקודה הנוחתת משמים, אלא ציווי המותאם בצורה הטובה ביותר לנפשו של האדם. לכן, אם הקב"ה ציווה עליו לעשות מעשה מסויים - כנראה שזה המעשה המתאים ביותר לנשמתו, וממילא הוא יכול לישון שנת ישרים ולהקריב את בנו בשמחה.

(הרב אודי סט, בית המדרש האלקטרוני של הר עציון)

שבת שלום!

לימוד- לתת אמון, להאמין – פרשת וירא

כל הוגי הדעות היהודיים עסקו בעקידת יצחק, וכל אחד מהם הסביר אותה בצורה שונה. עם זאת, כולם הסכימו כי עקידת יצחק היא "מאורע גדול אשר נהיה ליסוד העלייה הרוחנית של כל האנושות כולה" (עולת ראייה עמ' פד), ומסיבה זו אנו מזכירים אותה בכל מהלך חיינו: בברית המילה, בכל יום בתפילה ובתפילות הימים הנוראים.

הראייה קוק הסביר את עקדת יצחק כשיא של "הגברת הרגשות היותר עדינים, והתכללותם באור אהבה המרוממה והעדינה לאין סוף, אהבת ה' הבהירה כביטול טיפה אחת בים" (שמונה קבצים, קובץ ה' פיסקה צה). כלומר: עקדת יצחק היא סמל לכך שהאדם צריך לקחת את כל רגשותיו, ואפילו את הרגשות הבסיסיים והברורים ביותר, ולבטל אותם מפני רצונו של הקב"ה. גם את האהבה הברורה והפשוטה שהאדם אוהב את בנו - עליו להקריב לקב"ה, אם הקב"ה רוצה בכך.

יתר על כן: הראייה מסביר שאברהם אבינו לא הקריב את רגשותיו מתוך תחושת מחוייבות או פחד, אלא באהבה גמורה ומתוך שמחה, ללא שום עצבות או ספקות. כדי לבאר זאת, הוא מתאר את שנתו של אברהם אבינו בערב שלפני העקידה: "מנוחת הנפש של הנשמה הקדושה, של האב הקדוש איתן האזרחי, לא נשבתה. שנתו לא נהיתה עליו מתוך הידיעה הברורה הבאה לו בדבר ה', ושום רגש של כהות של רישול ושל דיכאון לא נתערב בהמית נפשו המטוהרה. שנת ישרים במנוחה ועליזת קודש" (עולת ראייה עמ' פו).

יכולתו של אברהם לישון שנת ישרים בערב שלפני הקרבת בנו לקב"ה ודאי שלא נבעה מחוסר אהבה לבנו. אברהם חי בתודעה מתמדת שצו ה' אינו פקודה הנוחתת משמים, אלא ציווי המותאם בצורה הטובה ביותר לנפשו של האדם. לכן, אם הקב"ה ציווה עליו לעשות מעשה מסויים - כנראה שזה המעשה המתאים ביותר לנשמתו, וממילא הוא יכול לישון שנת ישרים ולהקריב את בנו בשמחה.

(הרב אודי סט, בית המדרש האלקטרוני של הר עציון)

שבת שלום!